

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ Μελικῶν, ἢ τοι Λυρικῶν Ποιημάτων.

οὐ γὰρ ἔγωγε φημι Τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ ὅταν Εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ Δῆμον ἅπαντα,
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ Δώματα' ἀκούζοντ' Ἀοιδοῦ
 ἤμενοι ἐξείης.

Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσ. I στίχ. 5.

Τίνα εἰσὶ τὰ Μελικὰ Ποιήματα.

Μελικὰ καὶ Ἀσματικά καὶ Ὁδαί, καὶ Λυρικά Ποιήματα ἐκείνα εἶναι καὶ λέγονται, εἰς τὰ ὅποια εἶναι ἐντέχνως ἠνωμένη ἡ Ποιητικὴ, καὶ Μουσικὴ, καὶ οἱ Στίχοι των τετοισημένοι με Μῆλος ἀμόδιον εἰς τὴν Ποιότητα τῶν Νοημάτων των, καὶ τὴν Χρῆσιν, ἄδονται δὲ μετὰ τὴν Συμφωνίαν τῶν διαφόρων Ὀργάνων, καὶ μάλιστα τῆς Λύρας.

Ἐνωσις τῆς Ποιητικῆς καὶ Μουσικῆς.

Εἰς τὴν Ἐνωσιν τῆς Ποιητικῆς καὶ τῆς Μουσικῆς, ἡ μὲν ἔξω καὶ Μυθώδης Ἴσορῖα, πλάττει τὰς Μούσας νὰ συνέζησαν πρῶται τὸ Θεμέλιον, κατὰ τὸν Σικελιώτην Διόδωρον εἰς τὸ Δ΄ τῆς Βιβλιοθήκης του, ἡ δὲ θεία Γραφή εἰς τὸ Δ΄ Κεφ. τῆς Γενέσεως, λέγει νὰ ἔκαμε πρῶτην Καταβολὴν ὁ Ἰουβάλ, Ἐκγονοῦ τοῦ Κάιν· καὶ πρῶτος νὰ ἐτραγῳδήσῃ μετὰ Μῆλος, καὶ Συμφωνίαν Ὀργάνου· καὶ νὰ ἔβαλεν εἰς Ἐνέργειαν ἐκείνην τὴν ἐξαιρετοὺν ἠδονικὴν Ἀΐσθησιν, διὰ τὴν Ἀπόλαυσιν τῆς ὁποίας ἡ Ἀνθρωπότης φυσικῶς κατὰ τινὰ τρόπον ὀδηγουμένη ἐπιτηθεύεται καὶ μετ' αὐτὸ ἀκολούθως τὴν Ἐνωσιν τῆς Ποιητι-

κῆς καὶ Μουσικῆς εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς καιροὺς, τοὺς ὁποίους ἀριερώσει εἰς τινὰς ἰδιαιτέρας Εὐχαριστήσεις, καὶ Ἀναπαύσεις τῆς. Ἐπειδὴ βλέπομεν, ὅτι ὅταν αὐτὴ ἤθελε βουληθῆναι δώσῃ εἰς ἑαυτὴν κάμψιν χωριστὴν Ἀνεσιν καὶ Τρυφὴν, ἢ Παρηγορίαν, δὲν τὴν ἀπολαμβάνει τελειότεραν, εἴμη διὰ τῆς τούτων τῶν δύο Ἐνώσεως· καὶ εἰς καιρὸν Εὐτυχίας τῆς δι' αὐτῆς ζῶσιν τὴν Χαράν τῆς, καὶ εἰς καιρὸν Δυστυχίας τῆς δι' αὐτῆς διασκεδάζει τὰς Λύπας τῆς, καὶ εἰς τὰς Ταλαιπωρίας τῆς δι' αὐτῆς ἀνακουφίζει τοὺς Πόνους τῆς· διότι καὶ οἱ ταλαιπωρούμενοι, καὶ ὀδοιποροῦντες μετὰ τὰ Τραγωδᾶκια ἀλησμονοῦσι τοὺς Κόπους, καὶ οἱ λυπούμενοι μετὰ τὰ Μοιρολόγια ἐλαφρύνουσι τὴν Θλίψιν των, καὶ παρηγοροῦσι τὸ Πάθος των, καὶ οἱ χαίροντες μετὰ τὰς Ὁδὰς κάμνουσιν εὐθυμωτέραν τὴν Καρδίαν των, καὶ οἱ πάντες σχεδὸν εἰς πάσας τὰς Περιστάσεις των μετὰ τὴν Ἐνωσιν τῆς Ποιητικῆς, καὶ τῆς Μουσικῆς λαμβάνουσι κάποιαν Προσθήκην Ἀνέσεως, καὶ ἠδονικῆς Ἀπολαύσεως, εἰς τὴν Ἐφεσιν τῆς ὁποίας ἀπὸ κάποιου φυσικοῦ Ἐρεθισμοῦ χειραγωγῶνται, καὶ διεγείρονται.

Ὅτω λοιπὸν ἡ Ἀνθρωπότης εὐρίσκουσα εἰς τὴν Ἐνωσιν τῆς Ποιητικῆς μίαν ἐξαιρετοὺν ἠδονὴν, καὶ Εὐχαρίστησιν, καὶ ἀδιακόπως ἐνδιατριβουσα εἰς τὴν Ἀπόλαυσίν τῆς, καὶ ἐπιμελουμένη νὰ τὴν αὐξήσῃ κατὰ τὸ τελειότερον, ἔκαμε μετὰ τὸν καιρὸν ὅτι εἰς τὰ Μελικὰ Ποιήματα νὰ ἐμπεριέχωνται ὅλαι αἱ Καλλωναί, ὅλαι αἱ Χάριτες, καὶ τὰ Ἄνθη συνηθροισμένα ἀπὸ ὅλα τὰ Εἶδη τῆς Ποιητικῆς, καὶ νὰ εἶναι ἀνάμεσα ἀπὸ Ἐνδοσιαστικῶν Πῦρ, τὸ ὅποion ἐνούμενον μετὰ τὴν Ἐνέργειαν τῆς Μουσικῆς νὰ γίνηται πλέον δρασιμὸν, καὶ νὰ διεγείρῃ τοὺς Ἀκροατὰς, ὡσπὺν νὰ ἤθελεν ἐκπυρῶσιν τὰς Καρδίας των, καὶ ἔλθῃ τὴν Μηχανὴν των.